

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: V. A. T.**, bytem P., H., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Řízení se z a s t a v u j e .**
- II. Žalobci se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč.**
- III. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.466 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou k Městskému soudu v Praze dne 30. 6. 2017 a postoupenou usnesením městského soudu ze dne 11. 7. 2017, čj. 8 A 117/2017-19, zdejšímu soudu jako místně příslušnému se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o jeho odvolání podaném dne 29. 3. 2017 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 3. 2017, čj. OAM-13159-20/TP-2016. Žalobce uvedl, že o tomto odvolání nebylo dosud rozhodnuto. Dne 29. 5. 2017 podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které však rovněž rozhodnuto nebylo.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že uvedené odvolání mu Ministerstvo vnitra postoupilo až dne 25. 5. 2017, tedy po lhůtě předpokládané § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). O tomto odvolání pak žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, čj. MV-68437-6/SO-2017. S odkazem na § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu žalovaný uvedl, že odvolání a spisový materiál obdržel dne 25. 5. 2017, tedy lhůtu k vydání rozhodnutí měl do 25. 7. 2017. O tom, že o podaném odvolání rozhodne v zákonné lhůtě dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, byl žalobce v návaznosti na návrh na opatření proti nečinnosti informován vyrozuměním ze dne 1. 6. 2017, které mu bylo doručeno dne 6. 6. 2017. Rozhodnutí v dané věci bylo vydáno téhož dne, kdy žalobce žalobu podal, a poté, co byl žalobce vyrozuměn o opatření proti nečinnosti. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že 30. 3. 2017 počala správnímu orgánu I. stupně běžet třicetidenní lhůta k předání spisu nadřízenému orgánu, která uplynula dne 29. 4. 2017, přičemž žalovaný byl povinen rozhodnout v návaznosti na tuto lhůtu nejpozději do 29. 5. 2017. Teprve po uplynutí této lhůty, kdy již byl žalovaný nečinný a na tuto nečinnost upozorněn, bylo zástupci žalobce doručeno oznámení o prodloužení lhůty dle § 71 odst. 3 správního řádu. Žalovaný však prodloužením řešil vlastní nečinnost, nebyly splněny podmínky § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu a žalovaný nebyl oprávněn rozhodovat v prodloužené lhůtě. Jak žalobce dodal, prodloužená lhůta uplynula dne 28. 6. 2017, přičemž žaloba byla podána až dne 30. 6. 2017. Rozhodnutí o odvolání bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 10. 7. 2017 (dodáno dne 4. 7. 2017). Žalobce k tomu s odkazem na § 71 odst. 2 správního řádu zdůraznil, že vydáním

rozhodnutí je okamžik, kdy bylo rozhodnutí odesláno do datové schránky příjemce. Neobstojí argument, podle něhož lhůta započala běžet až od předání spisu nečinným prvostupňovým orgánem, neboť takovým postupem by negativní důsledky nečinnosti byly nepřipustně přenášeny na účastníka řízení.

Samostatným podáním pak žalobce soudu sdělil, že bere danou žalobu zpět, a to pro chování žalovaného, který vydal rozhodnutí o jeho odvolání až po lhůtě k vydání rozhodnutí a po podání žaloby. Současně požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Jak plyne z § 47 písm. a) s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Soud v návaznosti na výše uvedené a v souladu s dispoziční zásadou dle citovaného ustanovení řízení o podané žalobě zastavil. Stejně tak v souladu § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení soudního poplatku sníženého o 1.000 Kč žalobci, neboť k zastavení řízení došlo před prvním jednáním ve věci.

Vzhledem k tomu, že žalobce setrval na požadavku na přiznání náhrady nákladů řízení, zabýval se soud dále i touto otázkou. Jak v této souvislosti totiž plyne z § 60 odst. 3 s. ř. s., *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“*

Krajský soud ze správního spisu v dané věci ověřil, že odvolání žalobce proti shora označenému prvostupňovému rozhodnutí bylo do datové schránky Ministerstva vnitra doručeno dne 29. 3. 2017, přičemž žalovanému bylo postoupeno s připojenými podkladovými materiály dne 25. 5. 2017. Žalobce se následně dne 29. 5. 2017 obrátil na ministra vnitra se žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti, na což reagoval předseda žalovaného vyrozuměním ze dne 1. 6. 2017 doručeným žalobci dne 6. 6. 2017 (prostřednictvím jeho zástupce) s tím, že o odvolání rozhodne žalovaný v zákonné lhůtě dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Rozhodnutí žalovaného o podaném odvolání čj. MV-68437-6/SO-2017 je pak datováno dnem 30. 6. 2017 (téhož dne podal žalobce nyní projednávanou žalobu k Městskému soudu v Praze), přičemž dle záznamu na tomto rozhodnutí bylo vypraveno dne 4. 7. 2017 a doručeno žalobci (prostřednictvím datové schránky jeho zástupce) dne 10. 7. 2017.

Pro danou věc je dále podstatné, že předmětem sporu v řízení dle § 79 a násl. s. ř. s. je dle výslovného znění ustanovení § 79 odst. 1 citovaného zákona otázka uložení povinnosti vydat rozhodnutí (osvědčení). Obecnou úpravu vydání rozhodnutí ve správním řízení přitom obsahuje § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, podle něhož se *„vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám“*. S ohledem na výše uvedené tedy lze učinit dílčí závěr, že výše označené rozhodnutí žalovaného, jehož vydání se žalobce domáhal, bylo vydáno až po podání žaloby, neboť ta byla podána k soudu dne 30. 6. 2017, zatímco rozhodnutí žalovaného bylo vypraveno až dne 4. 7. 2017.

K tomu, aby soud mohl uzavřít, že žalobce vzal žalobu zpět pro chování žalovaného, je nicméně třeba dále vyjasnit, zda skutečně žalovaný dané rozhodnutí vydal až po uplynutí zákonné lhůty, neboť samotné pozdější vydání rozhodnutí (oproti podané nečinnostní žalobě) ještě nemusí vždy znamenat naplnění podmínek pro přiznání náhrady nákladů řízení dle citovaného § 60 odst. 3 s. ř. s.

Mezi účastníky je v tomto ohledu v projednávané věci především sporné, zda lhůta pro vydání daného rozhodnutí (§ 90 odst. 6 ve spojení s § 71 správního řádu) počala žalovanému

běžet po skončení zákonné lhůty pro předání spisu prvostupňovým orgánem (§ 88 odst. 1 správního řádu), nebo až dnem skutečného předání spisu a odvolání k rozhodnutí žalovanému. Odpověď na tuto otázku lze nalézt v již existující judikatuře Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku čj. 2 As 198/2015-20, výslovně dovodil: „*Pokud účastník řízení podá odvolání, je jeho cílem vydání rozhodnutí v určité zákonem stanovené době (§ 90 odst. 6 ve spojení s § 71 správního řádu). Jelikož zákonodárce zakotvil možnost provedení autoremedury prvostupňovým správním orgánem, účastník řízení se (nejpozději) po uplynutí lhůty stanovené pro provedení autoremedury či pro předání spisu a stanoviska k odvolání (§ 88 odst. 1 správního řádu) a po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí (§ 90 odst. 6 ve spojení s § 71 správního řádu) může domáhat ochrany proti nečinnosti odvolacího orgánu opatřením proti nečinnosti (§ 80 správního řádu) a následně nečinností žalobou dle § 79 s. ř. s. právě proti odvolacímu správnímu orgánu*“. Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu přitom zcela zjevně vychází z předpokladu, že určující pro posouzení nečinnosti odvolacího správního orgánu je uplynutí lhůty zákonné, a nikoliv datum skutečného předání spisu a odvolání orgánem prvostupňovým. S ohledem na výše uvedené se tedy zdejší soud ztotožňuje se žalobcem v tom, že nečinnost správního orgánu I. stupně nelze klást k tíži účastníka, jinak řečeno, že k vydání daného rozhodnutí skutečně došlo až po zákonem stanovené lhůtě.

Žalobce tedy dle názoru zdejšího žalobu vzal zpět pro pozdější chování žalovaného a náleží mu náhrada nákladů řízení. Nad rámec výše uvedeného soud ještě poznamenává, že ze správního spisu ostatně neplyne ani to, z jakého důvodu žalovaný považuje řízení o daném odvolání za takové, u něhož lze k obecné lhůtě pro rozhodnutí připočíst ve smyslu § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu dobu dalších 30 dnů.

Náhrada nákladů řízení žalobce přitom v dané věci činí 11.466 Kč a skládá se ze zaplacené a nevrácené části soudního poplatku ve výši 1.000 Kč a z odměny za právní zastoupení ve výši 10.466 Kč. Tato odměna zahrnuje dva úkony právní služby (podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, jeden úkon právní služby (zpětvzetí žaloby) za 1.550 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 a 3 citované vyhlášky a dále tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky; to vše kromě nevráceného soudního poplatku navýšeno o 21% DPH ve výši 1.816 Kč. Odměnu za úkon zástupce spočívající v převzetí zastoupení soud žalobci nepřiznal, neboť totožný zástupce jej zastupuje i v řízení před žalovaným správním orgánem, a nepřebíral tedy danou věc jako novou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 334/2016-29).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost:
P. Š.